

JAKUB HOZA

DIVADLO
MRTVÝCH

DIVADLO **MRTVÝCH**

Knihy Jakuba Hozy
v nakladatelství Mystery Press

Nathaniel Darnsworn

JAKO SAMA SMRT
DIVADLO MRTVÝCH
SOCHAŘI MASA

Strašák

DO PEKLA A ZPĚT
SPÁLENÁ ZEMĚ

Solar

BEZ NÁVRATU

Připravujeme

PROJÍT OHNĚM

JAKUB HOZA

DIVADLO MRTVÝCH

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2025
Cover Illustration © Dominik Broniek, 2025
Cover Art © Jan Kravčík, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

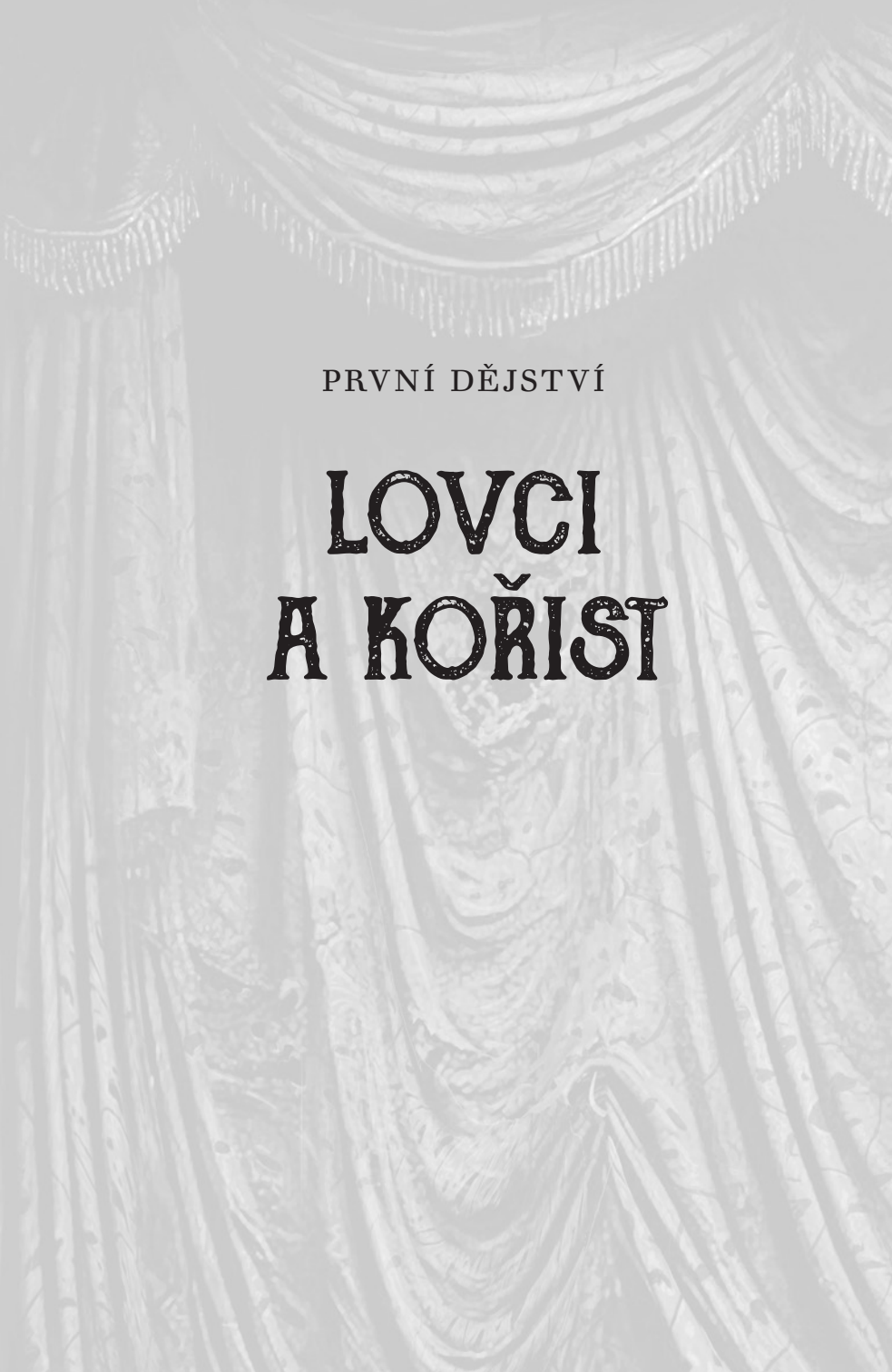
ISBN 978-80-7588-763-4 (pdf)

*Pro všechny, kteří se ohánějí nabroušenou ocelí
a udržují umění boje chladnými zbraněmi při životě.
Jsme jedné krve, vy a já.*

*Pamatuj, že duel je čímsi jako posvátným rituálem,
nejvyšší zkouškou šermíře. Jako k takovému je k němu
nezbytné přistupovat s náležitou pokorou, úctou a se ctí.*

*Pokud ovšem tvůj protivník opomene stanovit
podmínky, je to ryze jeho problém.*

mistr Torres

PRVNÍ DĚJSTVÍ

LOVCI A KOŘIST

WIEGELT SE ZNECHUCENĚ naklonil v sedle koně a odplivl si. Nebyl si jistý, jestli je mu zle z dlouhé jízdy, ze společníků nebo ze sebe samotného.

Jak jsem, u všech bohů, mohl skončit v téhle společnosti? táhlo mu hlavou. Přitom vše vypadalo tak slibně. Správně nastartovaná vojenská kariéra kapitánova pobočníka a pak se to v jediném okamžiku celé zvirtlo. Na převoz žoldu si počkala dobře připravená a vyzbrojená skupina lapků.

Jak se ukázalo, nebyla připravená dostatečně. Po krvavé řeži zůstali naživu jen Wiegelt a zraněný kapitán. Přesně v tom okamžiku se projevila Wiegeltova životní láska, a to láska ke zlatu. Mohl by si přitom užívat za plukovní žold, jenom kdyby...

Zkrátka a jednoduše, ještě než si kapitán utáhl provizorní obvas kolem hluboké rány ve stehně, vyřízl mu zezadu Wiegelt druhý úsměv od ucha k uchu a šťastně ujížděl s plukovní pokladnou do západu slunce.

Žil si jako král, ale jen chvíli. Zlaťáky se rozkutálely mnohem dřív, než čekal. Hýření a povětrné holky mu vytahaly mince z měšce rychleji, než zkažený sýr vyžene hodující na latrínu. Pak už to s ním šlo z kopce. Mečem sice vládl výborně, jenže s dodržováním dohod byl vždycky na štíru, a tak ho za nějaký čas nechtěl jako námezdného šermíře nikdo zaměstnat. V jistých kruzích se říkalo, že jeho slovo má cenu kravského lejna.

Kam se nicméně hrabal na své společníky! S opovržením se podíval na záda dvou kolohnátů v prošívanicích s těžkými

meči u pasu. Byla to identická dvojčata, která si občas vzájemně dokončovala věty a dělila se o všechno, i o ženy. Třeba proti vůli dotyčných. Koneckonců, takhle je to bavilo víc.

Ovšem s meči to opravdu uměli a v boji se pohybovali jako jeden muž. Vždy věděli, co dělá ten druhý. Jako by snad měli společnou mysl.

Zrak mu sklouzl na obtloustlého, plešatého Baloga s černým plnovousem kvality zanedbaného roští. Ó ano, starý dobrý Balog, ten si také rád užil, ale na rozdíl od bratrů Refnyrských, jejichž křestní jména si Wiegelt nikdy nezapamatoval, si potrpěl na mladší masíčko.

Stejně jako on měl Balog za sebou barvitou vojenskou kariéru. Skončil v zapadlé hlídce neméně zapadlé horské posádky. Říkalo se, že ho tam uklidili za mravnostní delikty. Jednou přívaly sněhu zasypaly horské průsmyky, ještě než k posádce dorazily zásoby na zimu, a ta zůstala po tři měsíce odříznutá. Nikdo přesně nevěděl, co se tam vlastně stalo. Poté co zásobovací vozy konečně dorazily na místo, našli vojáci v ohořelých troskách pevnůstky dočista obrané lidské kosti a nikoho naživu.

O týden později jeden z vojáků tvrdil, že v krčmě viděl někoho podobného Balogovi. Sice se o tom zmínil v hlášení, ale nadřízení tomu nevěnovali pozornost. Popsaný muž měl tělo i tvář vyhlazené tukem. Nepovažovali tedy za možné, že by tak mohl vypadat voják po měsících hladovění.

„Chytáš snad lelky, Wiegelte?“ otázal se za ním ledově chladný hlas.

Wiegelt narovnal svou vytáhlou, šlachovitou postavu v sedle a pohlédl na muže za sebou.

„Jistěže ne, pane.“

Při odpovědi si dával zatracený pozor, aby se mu znechucení neodrazilo v hlase. Při pohledu na svého zaměstnavatele mu pokaždé zatrnulo. Celkem nenápadný chlapík s pěstěnými

vlasý a hranatou čelistí by vypadal obyčejně, nebýt šedých očí hledících z vrásčitého obličejce. Ty oči neměly ani ponětí o milosrdenství. To věděl Wiegelt víc než dobře. Výkřiky a sténání vycházející z podzemí zemanovy tvrže mu občas nedávaly spát.

„To je dobře, že si pamatuješ, zač tě platím,“ poznamenal pán DuBoise.

„Dávejte všichni pozor! Náš cíl je už blízko.“

Lotři v sedlech si vyměnili natěšené úšklebky. Až na Wiegelta, který si pomyslel, že je měl všechny dávno podříznout ve spánku.

Starosta Brulenwick si spokojeně pohvizdoval a vykračoval si po návsi vesničky Tornelin. Tento podzim se obzvláště vydařil. Úroda byla bezpečně ve skladech a sýpkách, berně zaplacený. Dokonce nebyly ani zdaleka tak vysoké, jak se obával. Zdejší panstvo zacházelo s poddanými laskavěji nežli vrchnost Darnerie, odkud pocházel. Cejch ve tvaru vlčí hlavy, vypálený na hřbetě ruky, který ho označoval za majetek tyрана Wulthara, byl i po těch letech stále zřetelný. Dobře udělal, že se ženou utekl do Aisante.

Musel připustit, že jeho vesnice není nijak zvlášť velká – a vlastně je zcela nevýznamná, stranou od vytížených kupeckých stezek. Přesto však měla jedna ulice a náves, lemovaná dvěma desítkami stavení, své kouzlo. Z polí za vesnicí sklízeli bohatou úrodu a drobné konflikty nebo aférky, které nechyběly ani v takto malé komunitě a vlastně byly z tohoto důvodu ještě intenzivnější, ho zaměstnávaly i bavily.

Takže co tu máme k řešení? Hm, jaká to zvláštní náhoda, že mladý Phillippe chodí pro dřevo na otop vždycky ve stejnou dobu, kdy jen o dva roky mladší Josette sbírá oříšky. Už to trvá nějaký týden. Měl by si promluvit s jejich rodinami a šetrně

jim sdělit, co a jak, aby později nedošlo k potížím. Cha cha, bez pár facek se to zřejmě neobejde, ale to už k poctivé vesnické veselce tak nějak patří. Jak jen to tady miluje!

Pouze jedna věc mu dělala trochu starosti. Střelil pohledem k postavě sedící ve stínu na verandě jeho hospody a popíjející jeho víno. Zvláštní chlapík. Mladý a pohledný. Mimořádně pohledný. Však si toho všimla i některá děvčata. Choval se velmi zdvořile. Jako... jak to jen v téhle zemi říkají? Jako pravý *chevalier* – kavalír. Musel připustit, že černá mladíkovi sluší, přestože by se lépe vyjímal na pohřbu.

Jenže starosta vyrůstal v zemi plné krutosti a násilí, a tak si dobře všiml i jezdeckého meče se štíhlou čepelí a jednoduchým košem chránícím ruku a dýky v odřených pochvách, které se cizinci houpaly u pasu. A také zvláštního pocitu chladu v jeho blízkosti. Znal ten pocit; byl to jistý druh šestého smyslu, jenž mu pomohl přežít v Darnerii. Smyslu, který ho varoval před nebezpečnými lidmi.

Otočil se, když zaslechl zařehotání koně. Na náves přijížděli jezdci. Tentokrát ani šestý smysl nepotřeboval, aby ho před nimi varoval. Jezdci byli tak ověšeni ocelí, že se to nedalo přehlédnout. S úlekem si vzpomněl, že jediná mušketa ve vsi visí nad jeho krbem a naposledy ji nabíjel v zimě na ochranu před vlky. Ne že by mu to bylo něco platné. Přijelo jich pět, a raubíři už od pohledu. Lidé se začali houfovat a znepokojeně sledovali muže, kteří sesedli a koně přivázali u napajedla.

Vrásčitý, dobře oblečený muž předstoupil před ostatní, kteří významně položili ruce na opasky se zbraněmi.

„Jsem zeman DuBoise a sháním služebné na své panství,“ prohlásil znělým hlasem. „Nabízím ubytování, stravu a celých deset stříbrných týdně. Pro tři mladé dívky.“

Shromáždění lidé se neklidně zavrtěli. Včetně několika děvčat, která si přišla prohlédnout pohledného hosta ve starostově hostinci. Deset stříbrných týdně byly slušné peníze, rok služby a dívka by si sama mohla naspořit na věno a výbavu.

Jenže po okolí se šířily zvěsti o rodu DuBoise a o tom, že z jejich panství se ještě žádná služebná nevrátila. A také o tom, že DuBoise občas objíždí zapadlé vesnice a unáší mladé dívky. O tom se ale mluvilo jen šeptem. Stejně jako o tom, co udělala jeho soldateska těm, kteří se mu postavili na odpor.

„Odpusťte, pane, jsme jen malá vesnice a každá ruka by chyběla. Děvčata jsou potřeba na gruntech,“ uklonil se starosta Brulenwick zdvořile.

„Odporovat šlechtici není moudré, rolníku,“ vyštěkl DuBoise jako prásknutí bičem.

„Kromě toho támhleta křepelicka vypadá znuděně,“ přidal se jeden z bratrů a spolu se svým dvojčetem vykročil k vystrašené Josette.

„Pořádná práce tomu kuřátku jen prospěje,“ dodal druhý z bratrů.

Před děvče se postavil odhodlaně se tvářící Philippe.

„NezACLÁNĚJ, drnohryze!“ zavrčel ozbrojenec a rovnou z tasení udeřil mládence hlavicí meče do obličeje.

Ozvalo se zapraskání kosti a mladík se zhroutil k zemi. Josette vykřikla hrůzou a shýbla se k ležícímu Philippovi.

Jeden z bratrů se rozhlédl po vesničanech s taseným mečem v ruce, zatímco druhý zezadu popadl Josette a začal jí znalecky ohmatávat prsa, pranic si nevšímaje jejího křiku.

„To jsou, panečku, jablíčka. Přímo do ruky,“ pochvaloval si.

Wiegelt si vesničanů nevšímal. Zaujala ho postava sedící ve stínu hospodské verandy, popíjející cosi z cínového poháru

a klidně sledující divadlo. Byla dobře ukrytá před světlem, ale přesto rozeznal zbraně položené na stole.

Vtom ho ze sledování cizince, jenž patrně k vesničanům nepatřil, vyrušil Balog, který zachrochtal, vytáhl zpoza opasku sekeru a vyrazil k desetiletému děvčátku stojícímu kousek od hostince. Vyděšeně vykřiklo a pokusilo se utéct. Balog ji ale popadl za ruku, trhnutím ji otočil k sobě a začal ječící holčičku táhnout ke koním.

V tom okamžiku temná postava na verandě opatrně postavila pohár na stůl. Chvilí poté se jako by rozmazala bleskovým pohybem.

Wiegelt si nebyl tak docela jistý, co se stalo, ale během méně než dvou úderů srdce dopadla postava vedle Baloga. Tomu se na tváři rozlil prapodivný výraz, potom nelidsky zařval a padl přímo na tvář. Zprostřed zad mu trčela levoruční dýka s ochranným košem.

Wiegelt tasil meč a paměť mu zpomaleně přehrála, co se vlastně stalo. Cizinec uchopil do jedné ruky meč, do druhé dýku, odrazil se, plynulým pohybem přeskočil stůl a dopadl na zábradlí verandy. Ze zábradlí se na zem snesl dokonalým saltem. Ještě jeden dlouhý krok a stál vedle Baloga, který se ani nestačil leknout, když mu zabiják při došlápnutí vrazil dýku do zad, a nyní volnou rukou odtáhl děvčátko stranou.

„Běž, maličká!“ postrčil ji jemně mezi vesničany a pak se zájmem sledoval Baloga, který drásal zem rukama, z úst mu stříkala pěna smíšená s krví a kvičel jako podřezávané prase.

Teprve teď měl Wiegelt možnost si tajemného cizince prohlédnout. Mladý muž, sotva dvacetiletý, s nakrátko ostříhanými světlými vlasy a jemnou, takřka dívčí tváří. Něco však tomu obličejí dodávalo nepochybně maskulinní charakter. Byla to tvář anděla, i když spíš padlého, se středně vysokou, dobře stavěnou postavou v černé kazajce a kalhotách. Navíc se

mu v obličeji objevil nepříjemný úsměv, podobný rozchlípené ráně.

Zabiják takřka nepřítomně dupl Balogovi podpatkem vysoké jezdecké boty na zátylek a s křupnutím mu prošlápl spodinu lebeční. Balog ztichl. Mladík s bohorovným klidem vytrhl dýku z Balogovy páteře a rozhlédl se po zbylých raubířích.

„Dobrá, pánové, kdo chce zemřít jako další? Pan Wiegelt, nebezpečný jako pouštní zmije a stejně tak důvěryhodný? Nebo snad bratři Refnyrstí, na které čeká i za ty nejméně podstatné zločiny oprátka, ne-li lámání kolem?“ otázal se, stále s úsměvem, který by za veselý nemohl pokládat ani bytostný optimista.

Wiegelt nasucho polkl. Tohle nebyla náhoda, on po nich pátral.

„Pokud byste se snad chtěli vzdát, tak vás musím zklamat. Zajatce neberu,“ upozornil je cizinec. Z jeho hlasu jasně zazníval škodolibý výsměch.

Bratři Refnyrstí odstrčili holku stranou a s meči v rukou se na cizince vrhli. Zaútočili dokonale koordinovaně, jako vždy. První zleva sekem na krk. Druhý jen o chvílku později zprava sekem na stehno. Zabiják o půlkrok ustoupil. Sek na krk kryl tercií a potom přenosem strhl čepel meče do cesty ostří letícímu k jeho pravé noze. Pokračoval v pohybu a obě vázané čepele vedl mečem současně s krokem doprava až nad svou hlavu.

Dýkou v levačce bodl pravého bratra čistě do podpažní jamky. Vzápětí ťal toho druhého mečem šikmo mezi krk a rameno. Vyvalil se krvavý vodopád. Těla padla k zemi takřka současně.

„Zajímavé,“ poznamenal cizinec. „Tuto techniku jsem vymyslel na protivníky používající dva meče. A vida, ono to funguje i takhle.“

DuBoise se právě v ten moment dostal za jeho záda, kam se již nějakou dobu snažil nenápadně proplížit s dýkou v ruce.

Zákeřný manévr nevyšel podle jeho představ, protože v tom samém okamžiku, kdy se napráhl k bodu, vystřelila zabijáková noha vzad, jako když kopne kůň. Stejně rychle a se stejným účinkem.

Zemana zasáhla pata přesně pod hrudní kost, zlomila jej v pase a muž pak poprvé a naposledy v životě letěl. Asi tři sáhy. Po dopadu zůstal s chrčením ležet.

Přes mlhu bolesti, která ho obestírala, zaslechl pobavený hlas.

„Vidím, že jste společenský člověk, sire, ale žádný strach, já se k vám dostanu.“

Wiegelt bleskově zhodnotil situaci, odvázal koně, vyšvihl se do sedla a pobídl valacha do trysku. Přece se nenechá takhle hloupě zabít.

„Tak počkat!“ ozval se za ním nespokojený hlas. „Zatím to bylo dosti ubohé představení, doufal jsem, že mě pobavíš víc než tví společníci.“

Wiegelt se dostal až na kraj vesnice, když ho náhle něco silně udeřilo do boku. Nic ho nebolelo, a tak se podíval, aby zjistil, co se stalo. Chvíli mu nedocházelo, na co se vlastně dívá. Křičet začal, až když si uvědomil, že chuchvalec zkrvaveného masa je to, co zbylo z jeho boku. Pak už následoval jen pocit pádu a milosrdně ho pohltila temnota.

Starosta Brulnwick spokojeně odfoukl kouř z hlavně dýmající muškety. Na to, že střílel ze dveří hostince, to vůbec nebylo špatné. Co by to byl, u bohů temnot i všech ostatních, za starostu, kdyby své lidi nechránil?

„Proč?“ ozvalo se ze země zachrčení šlechtice, který se marně pokoušel popadnout dech. „Proč ses do toho musel srát, ty zkurvenej hrdino?“

Zabiják k němu přiskočil, chytil ho pod krkem, bez námahy ho zvedl a přirazil ke sloupu verandy. Lidé kolem se vyděšeně odtáhli. Starosta zůstal v doslechu jako jediný.

„Marníš poslední zbytky dechu otázkami? Dobře!“ vmetl zemanovi do tváře cizinec. „Proč? Možná jen hledám něco, pro co stojí za to žít. Ale zatím jsem vždycky našel jenom to, pro co stojí za to zabíjet.“

Pustil ho a nechal sklouznout k zemi. Pak si k němu klekl.

„Je to jednoduché,“ začal mu tichým hlasem vysvětlovat. „Lovím lidi, protože zabíjení takových, jako jsi ty, dodává mému životu smysl. Vy jste moje kořist. Bez vás bude svět lepším místem. A kdyby tě to zajímalo, bolest, kterou cítíš, způsobila natržená slezina, nejspíš i játra. Měděná pachuč na jazyku je krev. Moc času už ti nezbyvá.“

„Kdo... kdo?“ podařilo se vyslovit DuBoisovi.

„Kdo jsem? Ne že by ti to nějak pomohlo, ale když je to tvé poslední přání... Jsem Darnsworn, Nathaniel Darnsworn.“

Šlechtici i starostovi se šokem rozšířily oči. DuBoise se chrčivě nadechl, vydechl a znehybněl.

„Příliš snadné,“ povzdechl si Darnsworn, vytáhl od opasku hadřík a začal si čistit zbraně.

Starosta Brulenwick neztrácel čas a dal se do šacování DuBoise. Váček se zlatými mincemi. Dobře. Prsteny prodá přes svého známého šmelináře, aby je snad někdo nepoznal. I když pochyboval, že zrovna tento šlechtic bude někomu chybět. Aspoň jim to zaplatí starosti s ukrýváním mršin v lese. Zakopou je vedle lupiče, kterého zastřelil minulou zimu.

Ale co je tohle? Pod kamizolou nahmátl složený papír. Rozložil zmačkaný list a chvíli si ho zamračeně prohlížel.

„Pane, tohle byste si možná měl prohlédnout,“ oznámil Darnswornovi. Ten k němu došel a zmačkaný pamflet převzal.

Zaujatě se do listu papíru se zdobnou hlavičkou zahloubal.

DIVADLO THEATRE MACABRE

hostující v Charogne

si dovoluje uvésti obnovenou premiéru hry

KRÁSKA A ZVÍŘE

Dokáže láska krásné dívky vrátit podobu a duši hrůzné stvůře?

Odpověď naleznete pouze v našem představení!

Pod textem byla kresba zachycující mladinkou dívku s jemným obličejem a špičatou bradou.

„Theatre Macabre, Divadlo mrtvých, moc hezký název. A navíc pozvánka v rukou toho zvrhlíka? Tohle je skutečně šťastná náhoda. Práce volá. Myslím, že si ten kousek papíru nechám, starosto,“ poznamenal Darnsworn, složil list a ukryl jej pod košilí. „Mám na vás ale prosbu.“

„Dlužíme vám hodně. Stačí jen říct.“

„Budu potřebovat tesařskou pilu a středně velký pytel soli.“

„Na co?“ podivil se starosta.

„Jsem lovec lidí, kromě jiného, a tahat se s těly je poněkud nepraktické. Hlavy zpravidla postačí a naložené v soli vydrží delší dobu.“

„Chápu,“ přikývl starosta Brulenwick. Nevypadal, že by ho to jakkoliv šokovalo.

„Soli není nikdy dost, ale každá rodina ve vesnici přispěje z vlastních zásob.“

„Výborně. Ještě ten pytel, kožený by byl lepší než plátěný. Koza na řezání dřeva se tu určitě také najde, že?“

„Vezmeme je za naši stodolu,“ ukázal starosta. „Pořádáme tam zabíjačky. Pár dalších skvrn od krve se ztratí. A nebude to lidem tolik na očích. Už si toho dnes užili dost.“

„Řekl jste vezmeme?“

„Ano, tohle je práce pro dva. A nemusíte mít obavy, už jsem zažil i horší věci.“

„Ten cejch. Jistě,“ přikývl Darnsworn.

„Nemáte zrovna snadnou práci, pane Darnsworne,“ poznamenal starosta, když bylo vše hotovo, seděli spolu na verandě krčmy, pozorovali poletující motýly a popíjeli. Starosta pivo, lovec lidí víno ředěné vodou. U nohou mu spočíval neforemný, pevně zavázaný pytel. „Můžete tu zůstat, jak dlouho budete chtít, příteli.“

„Raději pojedu, hospodáři. Lidé mě viděli zabíjet. Budou mít strach.“

„Nemyslím, že byste komukoliv z nich ublížil. Jste dobrý člověk.“

„Ne, nejsem,“ odvětil lovec lidí se smutným úsměvem.

„Slyšel jsem, co jste řekl tomu lapkovi. A říkám, že mám v úctě každého, kdo bojuje s temnotou. Zvláště když bojuje s temnotou v sobě samém.“

Darnsworn se rozesmál a byl to upřímný smích, i když veselí v něm bylo pramálo.

„To by mě zajímalo, kde přišel starosta zapadlé vesničky k takové moudrosti. Ne, hospodáři, vyrazím. Vypadá to, že Charogne je zajímavé místo. Podívám se tam. Jak je to daleko?“

„Pět dní cesty koňmo. Myslíte, že se tam stane něco odporného?“

„Viděl jste ten pamflet. Vypadá to jako dobře zavedená společnost. A shodou okolností vím, že tohle se děje už delší dobu.“

„Budete je tedy lovit. Proč?“

Mladík nějakou dobu mlčel.

„Kvůli odměně. A také protože jsou horší než já. A až se s nimi střetnu, pak si možná nebudu připadat jako stvůra.“

„Co s nimi uděláte?“

„Do jednoho je zabiji. Pro někoho takového není na světě místo.“

Darnsworn vstal, přivázel objemný pytel k hrušce sedla a vyšvihl se na koně.

„Ať se tvé vesnici daří, hospodáři!“ řekl a pobídl koně.

„Kéž nad tebou bohové drží ochrannou ruku, příteli!“ zvolal starosta za odjíždějícím mužem. „A kéž najdeš své místo na tomto světě,“ dodal potichu se smutkem i nadějí v hlase.

Nathaniel Darnsworn projížděl mezi poli za vesnicí a cítil se dobře. Ne. Dobře nebylo přesné. Cítil se správně. Dělal to, pro co se narodil. Predátor všech predátorů. Šelma, která loví jiné šelmy.

Poslední výkřik se rozlehl komnatou. Krůpěje krve se na potem zbroceném těle mladé ženy přivázané k bytelnému rámu postele leskly jako rubíny. A byly i stejně krásné.

Zhluboka vydechl a posadil se na kraj postele. Prohrábl si vlasy. Poté co vášeň odezněla, ozvala se únava. Polena v krbu již jen řevavěla. Také ze svíček znatelně ubylo. Krátce se otočil k dívce. Oči měla zavřené, prsa se zvedala zrychleným trhaným dechem. Nespěchal s tím, aby ji odvázal. Nebyla důležitá. Jen tentokrát zašel trochu daleko. Bude jí muset poskytnout kompenzaci, přestože sloužit pánovi bylo jejím posláním. I tak věděl, že před výčitkami svědomí neunikne. Jen přijdou později, zpravidla v té nejnevhodnější chvíli.

Neobtěžoval se s oblékáním, a jak byl, přešel velkou luxusně zařízenou komnatu k menší místnosti s lázní a převětem. Rozkročil se nad velkou porcelánovou mísou a spustil

mohutný proud moči. Úlevu pocítil okamžitě, jako vždy po příliš dlouhém oddávání se slasti. Právě v okamžiku uvolnění však zákeřně udeřily výčitky.

Co se to ze mě stalo? Jak jsem se dostal až sem?

Vzápětí se za své pokrytectví proklel. Dobře věděl, co ho přivedlo do současných problémů.

„No tak, přece nejsi takový zbabělec, aby ses zalekl poběhlic!“

Byli čtyři a notně posilnění místním vínem. Nechtěl přátelům odmítnout. Přestože nikdo z nich netrpěl nouzí a mohli si dovolit kdejakou rozmařilost, připadalo mu zvláštní platit za potěšení, které mu mnoho dívek doprávalo zcela zdarma, o služebných ani nemluvě. Jak se ovšem zdálo, návštěvy nevěstinců patřily ke vzdělání každého mladého šlechtice.

„Takovému krasavci jistě dají slevu. A kdybys oklátil bordel-mamá, měl bys služby nejspíš grátis,“ zasmál se další z přátel.

Byl malý, křivonohý a s dlouhým baňatým nosem. Nepokrytě si užíval, že má pro jednu navrhl.

Prošli kolem dveřníka a skrz masivní dveře. Dveřník se jim jen hluboce uklonil. Maně jej napadlo, že jeho kamarádíčky dobře zná.

Uvnitř nevěstince to vypadalo právě tak, jak si představoval. Těžké koberce na podlaze, křesla a pohovky potažené rudým sametem. Do tohoto vykřičeného domu nepouštěli hned tak někoho. Zaslechl rozhovor mezi čeledíny, kteří si sdělovali své zážitky z návštěv bordelů určených prostým kmánům, a značně se mu ulevilo, že na tomto místě schází sláma na podlaze, bedny určené k sezení i prosté výklenky určené k vykonávání aktů, jež navíc leckdy postrádaly závěs.

Na pohovkách se rozvalovaly mladé ženy oděné do hadříků, které toho skutečně mnoho neskrývaly. Musel uznat, že místní

poběhlíce jsou více než pohledné, přesto se cítil nesvůj. Jeho společníci se rozběhli po místnosti a vybírali si dámy k pronajmutí. Ti nejrychlejší si úlovek již odváděli po schodech do patra.

Povzdechl si a posadil se do volného křesla. Znovu vzdychl a zavřel oči. V průběhu večera toho vypil příliš. Ucítil lehký dotyk na rameni. Otevřel oči a otočil hlavu. Nemusel se namáhat, žena v rudých šatech, za které by se nemusela stydět baronesa, přešla okolo tak, aby si ji mohl dobře prohlédnout. Přestože už zažila přinejmenším čtyřicet zim a byla tedy dvakrát starší než on, léta jí na kráse nijak neubrala. Hřívu medově zlatých vlasů měla rozpuštěnou, jak příslušelo mladým vesničankám a děvkám.

„Od vašich přátel jsem vyrozuměla, že máte pochybnosti, zda mé zařízení dokáže uspokojit vaše potřeby.“

Dokonce i její hlas hladil lépe než to nejjemnější hedvábí. Musel si odkašlat, než promluvil.

„Já nevím. Následoval jsem své společníky, ale nechci... nemám dnes chuť na podobné... hrátky.“

„Ale jistěže,“ pozvedla obočí. „Hned jak jsem vás spatřila, mi bylo jasné, že jste zkušený muž, jehož hned tak něco neuspokojí. Pro náročné kavalíry, jako jste vy, tu máme zvláštní služby, které jinde nenajdete. Pojdte se mnou, prosím.“

Tomu prosím vyslovenému dokonale vykrojenými rty nemohl odolat. Poddal se tahu ruky na své paži, nechal se odvést jedněmi dveřmi a pak dalšími do dlouhé chodby lemované místnostmi, do nichž se vstupovalo průchodem ne nepodobným celám šatlavy. Zpoza dveří se ozývaly tupé nárazy, jako když řeznická palice dopadá na maso, a ženské bolestné výkřiky.

Plíce jako by mu sevřela ocelová obruč sudu. Nebyl to strach, jak si uvědomil vzápětí. Bylo to vzrušení.

Jeho průvodkyně otevřela dveře a pokynula mu dovnitř. Když vcházel, vzrušením sotva dýchal. Uvnitř místnosti, která neomítnutými kamennými zdmi a klenutým stropem skutečně

připomínala celu, byla masivní postel a na ní pohledná dívka jeho věku. Kromě okovy kolem štíhlého krku, k němuž vedl od kruhu na zdi silný řetěz, na sobě neměla zhola nic. Řetěz na její šíji nebyl v místnosti jediný. Další byly i s okovy připravené v rozích postele. Zrakem přeletěl místnost a zastavil se u stolku, na jehož desce se nacházely nástroje, které byly zřídka k vidění u někoho jiného než mistra málodobrého.

„Užijte si dle libosti. Jen pamatujte, že za všechno se platí,“ upozornil jej hedvábný hlas za zády.

„Zaplatím,“ vypravil ze sebe staženým hrdlem.

Poté co spatřil syrový strach v dívčiných očích, projela jím nová vlna vzrušení. Sotva se za ním zavřely dveře, sáhl po nejbližším biči.

Nevěstinec a především jeho zadní místnosti navštívil od té doby nesčetněkrát. Jednou však na něj kdosi čekal a předložil mu nabídku, které nemohl odolat.

„Jsi si jistý, že to byl on!? Světlovlasý elf s modrýma očima a brýlemi se zlatými obroučkami?“

Tobiasi Moonbrookovi se roztřáslý ruce, poté co mu informátor podal své týdenní hlášení. Vzápětí si uvědomil, že drží křehkého Piera pod krkem a málem ho zvedá z podlahy.

„Odpust.“ Okamžitě sevření uvolnil a začal sem a tam přecházet po své kanceláři Moonbrookovy obchodní společnosti ve městě Charogne.

Překvapený Piere si upravil límec košile a odkašlal si. „To, o čem jsem slyšel, muselo bejt celkem maso, ale stejně jsem nečekal, že tě to tak vezme.“

„Byl to on?!“ vyjel na něj Tobias nervózně.

„Ale jo! Jo. Jenom se nečerti. Přesně tak ho popsali, brejlatej elf s rapírem odkrouhnul bouchače Razikovy bandy. Všichni

ostatní se stáhli a čekají, co bude dál. Musela to bejt síla, když to všechny takhle vyděsilo.“

Tobias si přejel rukou po čele a svalil se do křesla za stůl.

„Páni, člověče, seš v cajku? Jestli je to tak důležitý, mohlo by to hodit pěkných pár stříbrňáků, co říkáš?“

Tobias bez zbytečných řečí zalovil v zásuvce stolu, odpočítal mince do váčku a hodil jej Pierovi. Ten váček hbitě chytil a obočí mu překvapeně vyletělo nahoru, když si uvědomil jeho váhu. Povolil šňůrku a vysypal si obsah do dlaně.

„Deset zlatých?!“ vylétlo z něj překvapeně. „Teda s tebou je radost obchodovat.“

Tobias mávl rukou, jako že to nic není.

„Hele, jestli za tohle hodláš takhlenc královsky platit, zkusím si zaslídit a snad se dozvím něco víc.“

„Každou další informaci náležitě ocením.“

„Tak zatím, šéfe.“

„Ne, počkej,“ zastavil Piera ve dveřích Tobiasův hlas. Informátor se otočil a viděl, že Moonbrook hledí do zdi.

„Vo co de?“

Obchodník otevřel ústa, jako by chtěl něco říct. Pak se zarazil, ale za moment opět pokračoval. „Zalez a neukazuj se. Někam se zašij, užij si ty peníze a počkej, až se to uklidní.“

„Heleď se, já musím vydělávat, tyhle prachy mi sice vystačí na dlouho, ale když se nebudu votáčet, tak se z tohohle srabu nikdy nedostanu.“

„Až budeš na suchu, zastav se. Něco vymyslíme. Můžu tě zaměstnat jako příručího.“

„Je to vážně tak zlý?“ zeptal se Piera s rukou stále na klíce.

„Ano, je.“

Piera jen přikývl a zavřel za sebou dveře.

Tobias ještě hodnou chvíli bloudil zrakem po zdi. Pak mu pohled padl na zrcadlo. Čas k němu nebyl příliš milosrdný.

Do hranaté tváře mu vryl hluboké vrásky. Dlouhé vlnité vlasy zešedivěly a přibral. Ne, to nebylo přesné. Ztloustl. Ani si nevzpomínal, kdy se mu objevila druhá brada. Vlastně vypadal přesně tak, jak vypadat měl. Jako starší zámožnější kupec, kterým i byl. Ale nebyl jím vždy a přišel čas si to připomenout.

Zalovil hlouběji v zásuvce stolu. Vytáhl nevelké kožené pouzdro a z něj vyňal bronzovou placku. Na ní se skvěla rytina stylizované rozsvícené lucerny. Jednou Lucernář, vždycky Lucernář.

Oči se mu zamžily vzpomínkami na roky u sboru. Byly to dobré časy. Ne snadné. Ne krásné. Ale stály za to. Tehdy pomáhal lidem, dělal něco, co mělo skutečně smysl. Kdysi začínal jako mladý strážník u hlídky v jiné zemi. V Daleshire. V zemi odlišné od té, ve které žil nyní. V zemi plné deště a mlh. Blat a mokřadů. To byl také jeden z důvodů, proč odešel. Ke stáru ho v tom sychravém počasí bolely kosti. A také se dostal do bodu, kdy nemohl dál. Jednou už bylo té lidské špíny prostě moc.

Tehdy ale patřil k Lucernářům a stále na to byl hrdý. Jednotka, kterou založil mladý lord Julian Foxworth, pozdější předseda sněmu lordů, byla vybrána z nejlepších strážců zákona v zemi. Foxworth neváhal sehnat specialisty ze všech možných oborů, kteří mohli přispět k řešení zločinů. Od mediků až po alchymisty. Vždy ovšem věnoval pozornost morálním kvalitám kandidátů. Chtěl, aby byli jako on sám. Neúplatní, neochvějní a nesmiřitelní. Tobias patřil k prvním, které lord Foxworth vybral. Řešil tehdy ty nejzapeklitější případy, s nimiž si místní strážníci nevěděli rady. Lucernáři stíhali i zločince, kteří překročili hranice Daleshire. Ve spřátelených zemích pod záštitou lorda Foxwortha. V ostatních v utajení.

Netrvalo dlouho a získali si respekt jak ostatních strážců zákona, tak podsvětí. Jak šel čas, začali ti starší a staří odcházet

ze služby. To ovšem neznamenal, že by nezůstávali v kontaktu. S posvěcením lorda Foxwortha dostávali pravidelně zprávy o aktuální situaci. A oni zase na oplátku informovali velitelství. Lord Foxworth tak získal velmi efektivní špionážní síť zkušených agentů. Nutno ovšem podotknout, že ji používal pouze k řešení zločinů. Zásadně odmítal svou síť využívat k politické špionáži, k nelibosti ostatních lordů. Tím získal Lucernářům respekt a jistou toleranci jejich aktivit ze strany některých vládců. Jiní je pro neúplatnost upřímně nenáviděli.

Znovu si prohlédl svůj starý odznak. Lucerna byla jejich symbolem. V Daleshire, kde měly časté mlhy hustotu polévky, se stala světlem, které vedlo poutníky. Především však měla lucerna symbolický význam. Oni byli ti, kdo vnášeli světlo do té nejhlubší temnoty zločinu.

Odznak při odchodu ze služby neodevzdávali. Lucernář svým způsobem zůstal ve službě navždy.

Tobias si povzdechl, vzal čistý pergamen, pero a kalamář. Tuhle zprávu bude muset poslat skrze spěšného jízdního posla. Popis hledaného s podrobnostmi dostal sotva před třemi týdny. Zatímco tiskl do vosku pečeť, zvažoval, jestli by neměl o tom, co zjistil, informovat velitele městské hlídky. *Ne, zatím ne*, zavrhl tu myšlenku. I když to byl chytrý a schopný člověk, mezi velkovévodkyní Beatrice, vládkyní Aisante, a lordem Foxworthem došlo k jakémusi sporu, který poznamenal diplomatické vztahy mezi zeměmi. Kdepak, s tímhle bude muset počkat, než dostane oficiální pověření. V současné situaci by si úřady Aisante mohly jeho aktivitu špatně vyložit.

To ovšem neznamenal, že zatím nemohl nic dělat. Zkusí využít další své kontakty a zjistit, co jen půjde.

Moc do hloubky ale jít nemohl. Četl zprávu a věděl, že na tohle sám nestačí.

Celine pozorovala svůj odraz v zrcadle, zatímco Rozemerta dokončovala její líčení. S uspokojením sledovala svůj krásný obličej a zlaté vlasy zkroucené do kudrlin, pro tento večer vyčesané po vzoru aristokracie nahoru, aby odhalovaly její gráciézní šíji. Krásné hedvábné šaty, které by dělaly čest i hraběnce, dodávaly její kráse lesk.

Dnes konečně přišla její noc. Po všech těch štěcích v bezvýznamných divadelních kumpaniích konečně dostala roli hodnou svého talentu. Dnes je velká premiéra a ona zazáří v *Krásce a zvířeti*.

Na okamžik se zarazila. Připadalo jí, že se na ni Rozemerta dívá s lítostí. Ale ovšem, ubohá Rozemerta. Jako herečka teď kvůli těm čtyřem ošklivým jizvám v obličejí nemohla dostat žádnou slušnou roli. Musela to být opravdu strašná nehoda, jak říkal Flavius. Neštěstí. Bez jizev by ta žena byla skutečně krásná.

A já bych tu roli možná nedostala, pomyslela si a vzápětí se za tu myšlenku zastyděla.

Konejšivě se na Rozemertu usmála a pohladila ji po ruce. Zjizvené dívky vhrkly slzy do očí a otevřela ústa, jako by chtěla něco říct.

Vtom někdo rozrazil dveře šatny. Dovnitř se vrátil Flavius DeTrevié, principál a režisér kočovné herecké společnosti v jedné osobě. Jeho hubená tvář, rámovaná dlouhými vlnitými vlasy, se ustaraně stáhla. Oblečený byl do poněkud zaslého dvouřadého kabátce ze zeleného sametu. Společně s hubenými nohama a neurotickým chováním mu to dodávalo vzhled mírně opelichaného papouška.

„Jak se má moje hvězda? Za chvíli jde opona nahoru,“ vyptával se.

„Jsem maličko nervózní,“ přiznala Celine. „Ještě nikdy jsem nehrála pro šlechtu.“

„Budeš naprosto dokonalá, zlatíčko! Žádný strach. Jsem si jistý, že dnes podáš životní výkon.“

DeTrevié sledoval probíhající představení s uspokojením. Vše zatím běželo podle očekávání.

Pozoroval řady sedadel, na kterých v hledišti improvizovaného divadla seděly postavy s maskami na tvářích. Takhle to místní dekadentní honoraci připadalo bezpečnější.

„Celé okolí je zajištěno,“ ozval se Jeremy Stoner, velitel toho, co Flavius nazýval ochrankou, a vrchní hledač nových talentů. Byl to podsaditý muž se širokými rameny, černou bradkou a vyholenou hlavou.

„Jak pokračuje hledání nových herců pro *Kabinet doktora Dargliariho*? Už začíná být trošku netrpělivý,“ otázal se Flavius.

„Máme vytipovaný jeden mladý pár z řemeslnické rodiny. Teď se pokusíme zjistit, jestli je ta holka opravdu těhotná.“

„Dobře, dobře,“ poznamenal Flavius nepřítomně s pohledem upřeným na jeviště.

Tam zrovna probíhala inscenovaná večeře s překrásnou, křehkou Celine, naproti které seděla u intarzovaného stolu, v kulisách představujících komnatu šlechtického sídla, téměř osm stop vysoká, nelidsky rozložitá zrůda, jíž ostatní herci říkali Minotaurus.

Přízvisko bylo trefné. Jeho hlava, sedící na masivním krku, byla zdeformovaná do něčeho mezi lidskou tváří a býčím čumákem. Aby byl výsledný efekt dokonalý, nasazoval si Minotaurus při představení na hlavu opravdové býčí rohy.

„Za chvilku to začne,“ vydechl Stoner při pohledu na jeviště s rozechvěním a vyrazil hlouběji do zákulisí.

Celine si v duchu oddechla, dějství bude za chvíli u konce. Zatím šlo vše přesně podle scénáře a nikdo nezapomněl text. Teď už jen ta nepříjemná část, kdy musí políbit šeredu Minotaura.

Odsunula židli a jakoby váhavě se vydala kolem stolu ob-
ludě naproti. Setkali se v půli cesty.

„Miluji tě,“ vyřkla dívka předepsaný text.

Minotaurus se k ní sklonil a jejich ústa se setkala ve vá-
havém polibku. Překvapeně zamrkala. Něco bylo špatné! Teď
se přece mělo zablesknout a Minotaura měl v obláčku kouře
nahradit pohledný mladý herec.

Zrůda se odtrhla od polibku a zlostně se na ni zamračila.

„Takže mě opravdově nemiluješ, ty děvko!“ zařval vztekle.
„Ale já si stejně vezmu, co mi náleží.“ S ďábelským šklebem jí
hřbetem ruky uštědřil facku.

Nechápala, co se děje. Zvedla se v ní ochromující vlna stra-
chu. Pak dostala ránu do obličeje. Ani necítila bolest, jen se jí
zatmělo před očima a podlomily se jí nohy.

Ucítila, jak z ní hrubé pazoury rvou šaty, a poprvé zaječela.

Po chvíli byla zase schopna vnímat okolí a zjistila, že leží
nahá na stole a před ní stojí Minotaurus s úšklebkem ve tváři.

„Teď poznáš, proč mi říkají Zvíře, čubko,“ ujistil ji a rozšně-
roval poklopec kalhot. Celine se hrůzou rozšířily oči.

„Ne, ne, ne...“ šeptala polohlasně, když jí stvůra zvedla
nohy do vzduchu. Pokusila se bránit, poškrábat ho nehty, ale
jeho ruce ji držely silou ocelových svěráků. Náhle jasně usly-
šela suché lupnutí a holení se jí rozlila palčivá bolest.

Když pak do ní jediným brutálním pohybem zarazil úd,
bolest byla tak hrozná, že už se ani bránit nedokázala.

Diváci v publiku sledovali, jak netvorovo masivní tělo naráží
do drobné dívky, která ze sebe vyrážela agonické výkřiky,

a jejich dech se samým vzrušením stal přerývaným. Mnohým z nich, mužům i ženám, sklouzly ruce k rozkrokům.

Jen jeden se vypoťácel stranou, strhl si masku z tváře a pozvracel se.

Stoner v zákulisí konečně našel Rozemertu. Skrývala se stočená v poloze nenarozeného plodu za kulisou. To bylo dobře, tlak v poklopci se už dal jen stěží snést. Pranic si nevšímal toho, že dívka má ruce křečovitě přitisknuté k uším a otrásá se tichým pláčem. Zvedl ji za dlouhé havraní vlasy a přehnul přes rekvizitu kamene tak, aby dobře viděli na jeviště. Spustil si kalhoty ke kolenům, vyhrnul jí sukni a jediným táhlým pohybem do ní vnikl.

Byla dobře vycvičená, aby nekřičela a nerušila představení. Zatímco nabodával její zadeček, nalehl jí na záda, aby jí mohl šeptat do ucha.

„Ten bejk má ale výdrž,“ smál se tiše. „Podívej, jak na tý klisničce rajtuje! Ale nemusíš jí závidět, čubko. Až mě omrzíš nebo nasereš, dám tě svým chlapům a potom si tě vezme i Minotaurus. To si panečku užiješ.“

Na jevišti se netvorovy pohyby začaly zrychlovat. Ruce na dívčině hrdle přidusily její nářek v pouhé chrčení. Netvor sebou několikrát zaškubal a potom se zhroutil na nyní již nehybné tělo ubohé dívky.

„Možná se mi tě konečně podaří zbouchnout, ty kurvičko, a potom tě dostane doktor Dargliari,“ zašklebil se Stoner, několikrát do ní trhaně narazil a spokojeně zachrochtal.

„Víš přece, co náš milý doktor s lidmi dělá, že jo?“ vydechl a pohladil dívku po jizvách táhnoucích se jí po tváři.

„To, co sis zatím užila, je proti tomu nic.“

Vytáhl z dívky ochabující úd. Tiše se rozplakala.

Minotaurus se zvedl, nedbal na svou krví potřísněnou nahotu, a hluboce se uklonil publiku. Zprvu váhavý potlesk brzy přerostl v bouřlivé ovace.

Takový sukses! DeTrevié málem poskakoval nadšením. Jaká to je nádhera, když publikum dokáže ocenit umělecké dílo.

Kromě jednoho, připomněl si mladíka, který se pozvracel a jehož potlesk se mu zdál až příliš nucený. Možná za ním bude muset poslat Stonera a pár jeho mužů, aby se ho zbavili. Samozřejmě že dobře věděli, o koho se jedná. Všechny z publika si předem důkladně prověřili. Masky chránily identitu diváků jen mezi nimi navzájem. Vzato kolem a kolem, tohle se podařilo přímo dokonale.

Nathaniel dorazil na hřeben kopce, zastavil koně a pozoroval údolí pod sebou. Cesta se stáčela po vrstevnici a pokračovala dále do údolí a k městu postavenému na březích řeky, která jím protékala. Nebylo z nejmenších, stejně jako poctivá hradba, jíž bylo obeháno. Přístupné bylo skrze čtyři brány a pak ještě z přístavů po obou stranách řeky, které chránily mohutné bašty.

Kolem města se po jedné straně rozprostírala pole, ale z druhé strany téměř až k hradbě dosahovaly lesy, které se táhly, kam až oko dohlédlo. Podle živého hemžení v přístavech, viditelného i z takové dálky, usuzoval, že město žije převážně z obchodů, které přináší lodní doprava.

Popohnal koně a beze spěchu sjížděl prašnou cestou k městu, které se zvětšovalo jen neochotně, jako by mu chtělo dát na vědomí, že je podstatně větší, než se domníval.

Cestou minul dva kupecké vozy. Jeden směřoval z města ven, zatímco druhý jel opačně. Nyní vozy stály proti sobě a zaprášení vozkové se poněkud znuděně dohadovali, který z nich by měl tomu druhému uhnout. Naoko sice oba zvyšovali hlasy, ale bylo znát, že něco podobného již zažili tolikrát, že se to pro ně stalo určitým rituálem a nemá cenu se kvůli tomu skutečně rozčilovat. Nevšímali si ani toho, že zablokovali cestu dalším pocestným, kteří se za nimi začínali hromadit.

Nathaniel nevšímavě projel kolem nich. Právě proto neměl rád města, jejich ruch a shon. A také ukřičené měšťany, jejichž sebevědomí rostlo s postavením ve společnosti. Přesto bylo občasně setrvávání ve městech z hlediska jeho profese nezbytné. Nejlukrativnější zakázky bývaly zpravidla nabízeny právě tam. Stejně jako proplácení odměn.

Kdysi dávno, před jedenácti lety, byl jeho život tak jiný. A přece stejný.

Koleno, na které poklekl, se zabořilo do vrstvy listí a hlouběji do lesní plsti. Vlhkost rychle prosákla skrz vlněné nohavice. Nevšímal si toho a zlehka položil dlaň na krk ležícího jelena. Neda-leko, skrytá mezi stromy či v houští, zakrákala vrána. Její sestry jí z dálky zakrátko odpověděly.

Zdálo se mu to, nebo pod dlaní skutečně ucítil poslední zá-chvěv srdce zvířete? Jelenovy velké oči byly matné a bez jakýchkoliv známek života. Zlomený dřík trčel z mohutné plece zvířete. Krve kolem zbytku šípů bylo méně, než by neznalý člověk čekal. Na tlamě mrtvoly, ze které se vyvalil fialový jazyk, jí však bylo více než dost.

„Řekni to,“ ozval se za ním známý hlas.

Neobtěžoval se ohlédnout.

„Proč?“

„Je to zvyk, bratříčku. Lovec by měl odprositi duši zabitého zvířete a poděkovat za poskytnuté maso.“

Zavřel oči a povzdechl si. „Dobrá. Tak tedy odpusť, že jsem tě nezabil, jak jsem měl,“ řekl.

Opravdu se snažil, aby jeho podráždění neproniklo do slov. Nechtěl kazit tento okamžik.

Bratr poklekl po jeho boku a zlehka konečky prstů přejel po dřevu šípu.

„Někdy ti vážně nerozumím. Byla to čistá rána do srdce. Mrtvý byl během pár okamžiků. Poskytl jsi mu dobrou smrt.“

Otočil se k bratrově tváři, která byla tak podobná jeho vlastní, a zpříma mu pohlédl do očí.

„Neměl jsem použít luk. Měl jsem ho uštvat a zabít nožem. Takhle... já nevím. Neměl ani příležitost se bránit.“

Jeho bratr pobaveně zavrtěl hlavou.

„Uštvat jelena, to je ale nápad. To bys nedokázal... no, já bych to nedokázal, ale ty možná ano. Jsi lepší lovec než já. Jak se jednou dostaneš na stopu, nic tě nezastaví.“

Na okamžik se zarazil.

„Ale stejně to byl jen jelen. Jak by se ti mohl bránit? To by sis musel najít jinou kořist. Vlka nebo medvěda.“

Nebo ještě jinou, pomyslel si při bratrových slovech a sám se nad tou myšlenkou málem zalkl. Bylo mu pouhých čtrnáct let a takto by uvažovat neměl. Věděl, že o dva roky staršího bratra by něco takového ani nenapadlo.

Je se mnou něco špatně? Nebo je něco špatně se všemi ostatními?

Pomalu se zvedl, bratr ho následoval. Sledoval, jak zamýšleně nakrčil čelo.

„Jak to uděláme? Odřízneme kýty a zbytek necháme mrchožroutům?“

Tentokrát zavrtěl hlavou on.

„Vyrhňeme ho a z větví vyrobíme smyk. Vnitřnosti mrcho-
žroutům postačí a šafář nám bude vděčný.“

„Ano, do týdne by mělo maso dostatečně uzrát. Sníme ho na
hostině na tvou počest.“

„Na hostině u příležitosti mého odchodu,“ opravil bratra.

Tentokrát se slyšitelné hořkosti neubráníl. Starší bratr se ne-
pokrytě zasmál.

„Naty, co já bych za to dal, abych mohl cestovat. To patří
k výhodám mladšího bratra. Budeš studovat na akademii, mně
musí postačit domácí učitel.“

Začínal cítit, jak v něm pomalu vzlíná vztek. Sklouzl zrakem
zpět na mrtvé zvíře.

„Stephene, já ale nechci cestovat! Jsem tu doma. Navíc budu
muset studovat v utajení, abych se vyhnul pozornosti nepřátel
našeho rodu. Bojím se cizích lidí,“ dodal potichu. „Vím, že jsem
jiný, že možná nikam nepatřím, ale tady mám alespoň tebe,
matku a otce.“

Odmlčel se.

Ucítil jemný, ale silný stisk na svých ramenou, když si jej
bratr otočil tak, aby mu hleděl do tváře.

„Možná ti právě tohle pomůže najít tvé místo. Zjistit, kdo
skutečně jsi. Já se tu dusím, Naty!“

Rysy v bratrově tváři se zkrivily neskrývaným utrpením.

„Jsem prvorozený syn a můj osud je pevně daný. Musím se
učit přebírat odpovědnost za naše panství a pozemky. A já ji
nechci! Jenže nemám na vybranou, jsou tu naši lidé, o které je
třeba se starat. Jak přináleží našemu stavu.“

Přinutil se usmát. Za ty roky se naučil, kdy je to vhodné.

„Asi nikdo z nás nedostane, co by chtěl.“

Bratr mu úsměv vrátil.

„Ani starý Ignác. Nejspíš ve skrytu duše doufal, že přineseme
jen pár zajíců a nebude mít tolik práce. Dejme se do toho.“

Nathaniel se rozhlédl. Jeho oči jako by samy od sebe vyhledaly vhodné větve. Bude to dřina, odtáhnout celého jelena, ale aspoň si bude poslední lov s bratrem dlouho pamatovat.

Městská brána byla jedním slovem úctyhodná. Obě křídla měla otevřená, mříž ve vstupním portálu vytaženou až nahoru, kde se ztrácela ve stínu. U jednoho křídla brány se ve stínu opíral o halapartnu strážný, v ústech přežvykoval stéblo trávy a zpod železného klobouku líně sledoval přibližujícího se jezdce. Tohle byla dobrá služba. Povětšinou ke vzrušení došlo jen při hádce vozků. To se ale mohlo brzy změnit.

Zamžoural, jak se pokusil na postavu zaostřit. Nyní už rozpoznal několik detailů. Zatím především ty, které se týkaly jezdcova koně. Krásné zvíře. A drahé. Ten muž nebyl obchodník ani jízdní posel. Tomu nasvědčovaly i jeho zbraně. Možná šlo o zámožného žoldnéře nebo hejtmana loupežnické bandy. Tak nebo tak mohl jezdec znamenat potíže.

Přehmátl na ratišti halapartny a bleskl pohledem ke dveřím strážnice. Byly zavřené. V duchu zaklel. Jeho druhové ve zbrani si nejspíš dopřávali odpočinek po vydatném obědě. Ale nejspíše bude vše v pořádku. Musí být.

Jezdec se blížil. Oděný celý v černé strážnému připomínal krkavce. Nebo mistra popravčího. Jenže ani jedna z možností nebyla správná. Všiml si, že jezdcova kazajka je ušitá z černého brokátu. Pravda, na několika místech sice byla ošoupaná a zaprášená, ale takovou látku si mohla dovolit jen šlechta nebo ti nejzámožnější z měšťanů. Tenhle mladý muž rozhodně nevypadal jako kupec.

Strážný napráhl halapartnu. Pomalu a velmi uctivě, ale služba je služba. Jezdec zastavil koně a na muže shlédl. Ten zvedl halapartnu, opřel si ji o rameno a popošel blíž.

„Zdravíčko, milostpane,“ pozdravil strážný uctivě. „Přijíždíte do města za obchodem, nebo za zábavou?“

„Za obchodem, ale třeba si užiji i trochu zábavy.“

Strážný si olízl rty. Mladík byl jako čerstvě obílená zeď. Nedokázal z něj nic vyčíst.

„Máte něco k proclení?“

„Předpokládám, že na to, co vezu, se žádné clo nevztahuje.“

„Odpustěj, milostpane, ale musím se podívat do toho vaku, co maj u sedla.“

Strážný byl čím dál nervóznější. V kostech cítil, že s jezdcem není něco v pořádku, ale zároveň si byl jistý, že kdyby udělal jediný podezřelý pohyb, smrták by švihl kosou.

„Ale beze všeho,“ ujistil ho nečekaně jezdec.

Nemohl na to přísahat a vlastně ani pořádně nevěděl proč, ale začínal mít podezření, že se mu jezdec vysmívá.

Jezdcova ruka uvolnila šňůru držící velký pytel uzavřený. Strážný se zvědavě naklonil k vaku, jednou rukou ho otevřel a nahlédl dovnitř. Několik okamžiků mu trvalo, než si uvědomil, na co se vlastně dívá.

Hlavy! V soli naložená hromádka hlav. Jedna z nich mu pohled oplátila.

Strážný odskočil, jako by sáhl na žhavé železo, a pevněji sevřel ruce na ratišti halapartny.

„Není třeba se ukvapovat.“

Jezdcův hlas strážného přimrazil na místě. Byl chladnější než řeka v zimě. Před obličejem se mu vzápětí jako kouzlem objevil pergamen s pečeti. Strážný četl tak špatně, že to větší ani nestálo za námahu, ale tady se ani namáhat nemusel. Podobný dokument už viděl. Glejt lovce lidí platný pro celé území velkovévodství Aisante.

„Kde mi proplatí nálezné za tyto hledané zločince?“ zeptal se jezdec.

Jeho hlas nebyl o mnoho vřelejší než předtím, ale strážnému se přece znatelně ulevilo.

„Jeďte přímo na velitelství hlídky. Rovnou za nosem, touhle cestou až na náměstí, potom zahrňte kolem domu se znamením hvězdy doleva. Až dojedete na další náměstí, jste na místě. Nemůžete to minout.“

„Děkuji za radu,“ sklonil jezdec krátce hlavu.

Poté vylovil z váčku u pasu drobnou minci a hodil ji strážnému. Ten ji chytil a hned sklopil zrak ke své dlani. Stříbro!

„Uctivě děkuju, milostpane.“

„Tohle je zatraceně horký den. Po šichtě bys měl všechn ten prach spláchnout džbánkem dobře vychlazeného piva. Tak mě napadá, kde se tu dá slušně ubytovat?“

„Nejlepší hostinec ve městě je Veselá husa na náměstí u katedrály, pane. Stačí se zeptat a každý vám ukáže cestu. A ještě jednou díky, pane rytíři. Nezapomenu dnes večer připít na vaše zdraví.“

„Tak se opatruj, vojáku.“

Jezdec schoval glejt, utáhl šňůru pytle a pobídl koně k další cestě.

Cesta k hostinci byla přesně tak snadná, jak ji strážný u brány popsal. Nathaniel po dlouhé jízdě rád sesedl. Na velitelství hlídky nespěchal a kromě toho se mu čím dál více připomínal hladový žaludek. Koně předal do opatrování štolbovi. Sedlové brašny a pytel s trofejemi si vzal s sebou. Měl tu zkušenost, že lidé ukradnou vše, co není přibité. A to, co je, často i s hřebíky.

Obsluha v krčmě se u jeho stolu objevila jako kouzlem, sotva si sedl, a objednané víno mu přinesli vzápětí. Přinesený rubínový mok poválel na jazyku a uznale přikývl číšnici. Takovou kvalitu nečekal, i když se krčma zdála být solidní.

S objednávkou jídla se příliš nezdržoval. Vybral si hned to první, pečenou zvěřinu.

Zatímco čekal na objednaný pokrm, upíjel spokojeně víno. Už si ani nevzpomínal, kdy naposledy si takto vychutnával sklenku. Vlastně ano, vzpomínal. Naposledy popíjel víno se svým přítelem a učitelem. Jediným člověkem, který mu opravdu rozuměl.

Hubený čtrnáctiletý kluk stál uprostřed chodby s rukama vzdorně založenýma na hrudi a snažil se ignorovat dva o pár let starší kolohnáty, kteří se k němu výhruzně nakláněli.

„To ti řeknu, co všechno dneska nevezmou na akademii!?“ poznamenal jeden pořez k druhému významně.

„Mizerného sedláka bez pořádného jména, bez rodu a titulu,“ pokračoval s opovržením v hlase.

Nathaniel začal cítit horko stoupající jeho tělem odněkud z břicha.

„Třeba nebude tak zle,“ zašklebil se ten druhý, s obličejem podobaným od neštovic. „Podívej se na jeho tvářičku. Vždyť víš, že k holčkám se po dobu studia na akademii sotva dostaneme.“

„Máš pravdu, u všech ďasů!“ potvrdil první z nich. „Třeba nám zpříjemní studené noci na koleji. Co ty na to, drobečku?“ zeptal se a natáhl ruku, jako by chtěl chlapce pohladit po tváři.

Nathanielovi se tělem přehnala žhavá vlna vzteku, ale po ní zůstal jen mrazivý chlad, ve kterém uvažoval s krystalickou střízlivostí. Všechn strach, všechny pochyby, všechny zábrany byly pryč. Zůstával jen hněv v pozadí. Mrazivý, děsivý, nelidský.

Kolohnátova přibližující se ruka se mu náhle zdála strašlivě pomalá. Uchopil valibuka jednou rukou za paži, druhou v rozkroku, zvedl ho bez námahy nad hlavu a mrštil jím proti zdi. Hlavou napřed.

Zuby zachřestily a rozsypaly se po kamenné dlažbě. Kolohnát se svezl dolů po zdi, zanechávaje za sebou na omítce krvavou stopu.

Nathaniel ucítil, jak se mu ústa sama od sebe stahují do šklebu jen vzdáleně podobného úsměvu. Podobanec o krok ustoupil.

„Co se to tady děje?“ práskl rozhodný hlas jako bič.

K chlapcům přistoupil rozložitý muž středního věku, s opálenou tváří, krátce zastřiženými světlými vlasy a stejně světlou bradkou.

„N... nic, nic se neděje, mistře Torresi,“ vykoktal stojící mazák.

„Then hvajzík mvy vyvazil vhuby!“ zahuhňal druhý vztekle ze země.

„To jsem si mohl myslet,“ poznamenal mistr jízlivě. „Arlet a Gorwalen, jako obvykle. Teď mi ještě budete chtít tvrdit, že vás tenhle střízlík napadl a tebe hodil ksichtem na zeď. To snad ne!“ ušklíbl se.

„Gorwalene, seber Arleta ze země a odveď ho na ošetřovnu,“ pokračoval. „A příště neběhejte po chodbách jako blázni.“

Gorwalenovi se na několikátý pokus podařilo postavit Arleta na nohy a pomalu se vydali na ošetřovnu.

Nathaniel ještě zaslechl, jak Arlet nespokojeně mumlá.

„Tho nheni fhér, vhon mě vhopravdhu hvodil khichtem pvoti vzdí!“

Pocit ledového chladu zmizel. Nathanielovi se roztráslý ruce. Najednou se mu udělalo zle a podlomila se mu kolena.

„No, no, hochu,“ podepřel ho mistr Torres. „Pojď se posadit.“

O chvíli později si Nathaniel prohlížel z pohodlného křesla interiér mistrova kabinetu.

Ten sestával ze dvou křesel, psacího stolu se židlí, a hlavně z neuvěřitelné sbírky zbraní, která byla rozvěšená po stěnách. Kde stěny nezakrývaly zbraně, činily tak nákresy šermířských

pozic a lidské anatomie. Byly to ty nejdetailněji propracované kresby, jaké kdy Nathaniel viděl.

„Sněž tohle, to ti pomůže,“ podal mu mistr Torres tabulku jakési hnědé hmoty.

Nathaniel ji opatrně ochutnal a vzápětí si ukousl větší kus. Byla to opravdu lahůdka. Cítil, jak se mu tělem rozlévá příjemné teplo. Třas mizel.

„Říkají tomu čokoláda. Dovážejí to ze zámorí na lodích s kořením,“ usmál se Torres.

„Co se mi stalo, pane?“ zeptal se Nathaniel a snažil se, aby v jeho hlase nebylo znát, jak moc je vyděšený.

„Vydal jsi příliš mnoho sil v příliš krátkém čase,“ odpověděl mistr. „A to je pozoruhodné. Abys tomu rozuměl, já jsem totiž ten incident viděl celý.“

Nathaniel se napjal v obavě, že bude potrestán.

„To, co jsi dokázal, jsi mohl udělat jen ve stavu bojového vytržení. V zemi, ze které pocházím, tomu říkáme duende,“ řekl mistr a na okamžik se zamyslel, jak to co nejsrozumitelněji popsat.

„Je to stav mysli a těla, ve kterém můžeš překonat hranice lidských možností. Většina bojovníků to nezažije nikdy. Já samotný jsem tohoto stavu dosáhl pouze v boji s nejlepšimi protivníky, kteří mě tlačili až za hranice mých možností.“

Na moment se odmlčel.

„Jak říkám, pozoruhodné. Bude ale nezbytné, aby ses duende naučil ovládat. Protože ty se to naučit musíš. Mohl jsi toho idiota zabít. Svět bys tím, pravda, o mnoho neochudil, ale mohlo to pro tebe mít nepříjemné následky.“

Na okamžik se zamračil.

„Občas se zabíjení nevyhneš. Tak už to chodí. Já sám kromě zabíjení mnoho jiného neumím. Možná jsem pro nic jiného neměl takový talent jako právě pro ukončování životů.“

Hořce a nemálo smutně se usmál.

„Ale pamatuj si jedno, chlapče. Nikdy nesmíš zabítet lehkomyslně! Vážnější věc totiž sotva najdeš.“

V důstojném domu šermírní akademie se ozývalo zvonění čepelí. Všichni starší šermíři akademie i většina mladších byli přítomni v místnosti a s úctou sledovali dva muže, kteří tančili smrtící tanec čepelí v kruhu narysovaném na podlaze. Uvnitř kruhu bylo mnoho vzájemně se protínajících trojúhelníků a pozorný divák by si mohl povšimnout, že nohy obou mužů se pohybují přesně po liniích načrtnutých na zemi a došlapují s jistotou na místa průsečíků.

Kdo by si toho ale všímal při takové ukázce šermířského umění a rychlosti? Necvičené oko mohlo sotva sledovat víření čepelí, které se v kruhu odehrávalo. Dokonce i starší šermíři akademie sledovali duel užaslými pohledy. Něco takového zdi akademie dosud neviděly.

Nathaniel, potýkající se s mistrem Torresem, už dávno nebyl tím hubeným klukem. Nyní se na mladíkově štíhlém těle se širokými rameny vlnily dlouhé pružné svaly.

Zachytil čepel mistrova rapíru do kříže mezi daleshirský jezdecký meč a levoruční dýku s košem chránícím ruku. Poté strhl dýkou čepel rapíru stranou a mečem sekl po odhaleném krku.

Torrese však nepřekvapil. Mistr zastavil meč vysokou přímou, zkrátil vzdálenost a přiložil mladíkovi čepel levoručky ke krku. Oba ztuhli uprostřed pohybu a sálem se rozlehl bouřlivý potlesk.

„Jestli se budeš v boji soustředit jenom na provedení útoku, jednoho dne tě zabijí!“ zavrčel Torres.

Odstoupili od sebe a postavili se do střehu.

„A ztratíte tak svého nejlepšího žáka? Neřekl bych!“ usmál se Nathaniel a vrhl se do útoku.

Zaútočil rychlou, brutální kombinací. Útočil střídavě mečem a dýkou na různá místa těla ukrývající hlavní tepny. Mistr všechny útoky zastavil, potom zdvojeným krytem zachytil sek na stehno. Dýkou do kříže s čepelí delší zbraně. Dýku pak použil k přenosu, jímž odvedl čepel meče po oblouku až nad hlavu, zároveň zákeřně bodl hrotem rapíru směrem k Nathanielově podpažní jamce.

Tomu se jako zázrakem podařilo včas vyvázat čepel meče a odrazil jedovatý bod vysokou sekundou. Úsporným sekem ze zápěstí srazil čepel rapíru dolů a navázal bleskovým útokem na mistrův krk.

Torres na poslední chvíli zablokoval čepel meče levoručkou a ztuhl. Hrot Nathanielovy dýky směřující zespodu šikmo nahoru se opíral o jeho břicho. Potlesk, který následoval, byl poněkud váhavý, jako by si přihlížející nechtěli připustit, čeho byli právě svědky.

„Řekl bych, že to ukončíme jako remízu,“ řekl Torres zčásti mladíkovi a zčásti zkoprnělému publiku.

„Zítřa odjíždíš,“ poznamenal mistr, když s Nathanielem odcházeli teď již prázdnou halou. „Je nejvyšší čas, už tě nemám co učit,“ dodal s povzdechem.

„Ale mistře, tohle bylo poprvé, co jsem vás takto čistě zasáhl.“

„Jistě, posledních několik soubojů jsem měl štěstí. Nic jiného v tom není,“ pousmál se Torres. „Teď už se budeš muset učit sám. V boji.“

„Rodina mě povolala domů. Vypadá to, že jsou něčím znepokojeni. Budete mi chybět, mistře,“ dodal Nathaniel s rozpaky.

Nevěděl, jak vyjádřit city, které choval ke svému učiteli.

„Však ty mně také, příteli,“ poplácal ho mistr po rameni. „Ty zbraně si nech jako dar na rozloučenou. Byla by ostuda nechat

šermíře, jako jsi ty, odejít neozbrojeného. Kromě toho jsou mnohem lepší než cokoliv, co bys mohl koupit na trhu ve městě.“

„Děkuji, mistře. Snad jen...,“ zarazil se.

„Oč jde? Ven s tím.“

„Většinu úsilí jsem věnoval tomu, abych se naučil lépe zabíjet. Napadlo mne, jestli je to správná cesta.“

„To sis vzpomněl dost pozdě.“

Torres se na moment odmlčel.

„Lidé jsou jen o něco chytřejší zvířata. Nenech si od nikoho namluvit něco jiného. Většina lidí se narodí jako ovce a někteří jako vlci. Vlci loví ovce, tak už to na světě chodí. Pak je tam pár ochočených vlků, kteří dávají na ovce pozor. Jako hlídací psi.“

„My jsme se narodili jako vlci,“ konstatoval Nathaniel.

„Ne tak docela. V džunglích na jihovýchodě žijí obrovské, oranžové a černě pruhované kočky. Říkají se jim tygři. Jsou to samotáři. Jdou si, kam chtějí, loví si, co chtějí. Řekni mi, lovil bys ovce? Bylo by v tom nějaké vzrušení? Výzva?“

„Lovil bych vlky,“ odpověděl Nathaniel bez zaváhání.

„Přesně tak,“ zašklebil se mistr Torres s pochopením.

„Kromě toho musíš uvážit ještě jednu věc,“ pokračoval. „Většina lidí má v sobě zabudovanou určitou pojistku, která jim zabraňuje zabíjet ostatní lidi. Překonat se dá v rozrušení nebo vhodným výcvikem, ale vždy to stojí nezanedbatelné úsilí. Ty a já jsme si podobní v tom, že nám ta pojistka chybí. Je to dar a prokletí zároveň. Dar v tom smyslu, že když bude potřeba, nezaváháš. Prokletí je to na druhou stranu v tom, že zatímco ostatní lidé potřebují důvod, proč zabíjet, ty budeš muset neustále hledat důvody, proč nezabíjet.“

